

Arrest

nr. 308 319 van 14 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 februari 2024.

Gelet op de beschikking van 16 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Irakese afkomst te zijn en internationale bescherming heeft in Italië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 20 juni 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld.

Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van zijn beschermingsverzoek.

5. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoeksters verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Italië. Het komt in dit verband bovendien hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoon. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput zoals door de commissaris-generaal terdege wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Zo blijkt dat hij geen enkele poging ondernomen heeft om huisvesting of werk te zoeken in Italië. Wanneer hem gevraagd wordt wat hij ondernomen heeft om huisvesting te vinden in Italië antwoordt hij zonder meer “niks” (NPO, p. 10) en met betrekking tot de zoektocht naar werk stelt hij louter dat er geen werk voor Italiaanse burgers was, laat staan voor personen met internationale bescherming (NPO, p. 7-8 en 10). Verzoeker heeft nagelaten om beroep te doen op een overheidsinstantie of een overheidsorganisatie om werk of huisvesting te vinden. Hij heeft zich enkel geïnformeerd bij een kerk waar hij als hulp eten kreeg en zich af en toe mocht douchen, maar ondernam geen andere stappen om hulp te krijgen. Daarnaast verklaart

verzoekende partij nooit eerder nood gehad te hebben aan een psychologische of medische behandeling (NPO, p. 9). Uit de verklaringen van verzoeker kan ten slotte ook afgeleid worden dat hij geen pogingen gedaan heeft om de taal te leren (NPO, p. 8). Verzoeker toont niet aan dat de Italiaanse autoriteiten verzaakt hebben aan hun plicht verzoeker de nodige ondersteuning te bieden om hem zo op weg te zetten naar integratie in de Italiaanse samenleving. Uit het loutere gegeven dat hij er niet in slaagde werk of huisvesting te vinden, hij ondernam hiertoe ook geen pogingen, kan bovendien niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten geen werk zou hebben gevonden, noch dat hij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij hij niet in staat was om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Waar verzoeker aanbrengt dat zij in Italië geen netwerk heeft waar zij beroep op kan doen, dient opgemerkt te worden dat zij echter wel de financiële middelen bijeen heeft kunnen krijgen, dankzij familie en een broer die zich in Europa bevindt, om van Italië naar België te reizen (NPO, p. 8).

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat de vele vluchtelingen uit Oekraïne positief ontvangen en behandeld werden ten nadele van de andere vluchtelingen, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee niet aantoont dat hij in zijn persoonlijke situatie zijn rechten en voordelen verbonden aan zijn internationale beschermingsstatus in Italië niet langer zou kunnen laten gelden.

Volgens de verklaringen van verzoeker en de gegevens in het administratief dossier werd hem in 2014 de vluchtelingenstatus toegekend in Italië en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder die geldig waren tot 10 maart 2020. (Antwoord 'take back' verzoek Italië – 28/7/2022, map 6). Waar blijkt dat zijn verblijfsvergunning verstreken is, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zijn verblijfsvergunning niet langer geldig is, kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming beschikt. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Italië nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Italië en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten. Het komt te dezen aan de verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Italië geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen op hem persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat hij, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, zijn Italiaanse verblijfsdocumenten, en/of andere aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen of vernieuwen.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Italië. Het zich op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbaar profiel wegens zijn nood aan medische zorg voor zijn eczeem en zijn tanden, weet niet te overtuigen gelet onder meer op het gebrek aan pogingen om daadwerkelijk in Italië, buiten het opvangcentrum, een leven aldaar op te bouwen.

Met de algemene verwijzing naar de geciteerde landeninformatie en de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, toont verzoeker niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Italië de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen, tewerkstelling of huisvesting te vinden of eventueel sociale uitkering te genieten, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat hij hierdoor, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

6. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op

ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Italië werd verleend, kan stellen.

7. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Italië, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

8. De aangevoerde middelen lijken ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 585 legt de eed af en tolkt Sourani

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP stelt dat ze in een speciale situatie zit waarbij zij in 2014 erkend werd in Italië en er ook tot 2021 geleefd heeft, overleven is een beter woord want ze leefde op de straat met tussenkomst van de kerk. De problemen stelden zich bijkomend op het moment dat haar verblijfskaart diende verlengd te worden, wat niet lukte gezien zij niet over huisvesting beschikte. Ze heeft alles geprobeerd maar noch werk noch huisvesting bleken mogelijk, bovendien had ze medische zorgen nodig, die er niet waren. Daarom is ze vertrokken uit Italië in 2021. Intussen heeft ze veel tanden verloren door de slechte medische verzorging en lijdt ze aan eczeem, dit kan ze bewijzen met een medisch dossier vanaf 2022. Het eczeem-probleem is enkel blijven groeien, tot op vandaag is er niet de juiste zalf gevonden, een heel pijnlijke zaak gezien ook de verwondingen die ermee

gepaard gaan. Gezien haar kwetsbare profiel vraagt zij de beschikking te herzien, minstens tot een heronderzoek te bevelen."

5. Verzoekende partij brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 13 februari 2024. In de voormelde beschikking wordt uitgebreid ingegaan op en worden de door verzoekende partij aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantoont dat zij persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Italië niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Verzoekende partij gaat ter terechtzitting niet in het minst, laat staan concreet in op de betreffende bevindingen dienaangaande in de beschikking.

Waar verzoekende partij betoogt dat zij alles geprobeerd heeft maar noch werk noch huisvesting mogelijk bleken, dient opgemerkt te worden dat zowel in de bestreden beslissing als in de beschikking wordt aangegeven dat zij geen stappen heeft ondernomen om huisvesting te vinden in Italië, dat zij eveneens nagelaten heeft om beroep te doen op een overheidsinstantie of een overheidsorganisatie om werk of huisvesting te vinden, dat zij geen pogingen heeft gedaan om de taal te leren. In het licht van voormeld betoog van verzoekende partij herneemt de Raad volgende gronden van de beschikking: *"Zo blijkt dat hij geen enkele poging ondernomen heeft om huisvesting of werk te zoeken in Italië. Wanneer hem gevraagd wordt wat hij ondernomen heeft om huisvesting te vinden in Italië antwoordt hij zonder meer "niks" (NPO, p. 10) en met betrekking tot de zoektocht naar werk stelt hij louter dat er geen werk voor Italiaanse burgers was, laat staan voor personen met internationale bescherming (NPO, p. 7-8 en 10). Verzoeker heeft nagelaten om beroep te doen op een overheidsinstantie of een overheidsorganisatie om werk of huisvesting te vinden. Hij heeft zich enkel geïnformeerd bij een kerk waar hij als hulp eten kreeg en zich af en toe mocht douchen, maar ondernam geen andere stappen om hulp te krijgen. Daarnaast verklaart verzoekende partij nooit eerder nood gehad te hebben aan een psychologische of medische behandeling (NPO, p. 9). Uit de verklaringen van verzoeker kan ten slotte ook afgeleid worden dat hij geen pogingen gedaan heeft om de taal te leren (NPO, p. 8)."* Verzoekende partij gaat met haar betoog echter geheel niet in op deze concrete vaststellingen, laat staan dat zij dienstige argumenten formuleert die hier afbreuk aan doen.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat de verlenging van haar verblijfskaart niet gelukt is gezien zij niet over huisvesting beschikte toont zij echter niet *in concreto* aan dat ze in Italië effectief stappen heeft ondernomen om een huisvesting te vinden. Op vraag van de *protection officer* wat zij ondernomen heeft om huisvesting te vinden in Italië antwoordde zij zonder meer "niks" (NPO, p. 10). Het gegeven dat verzoekende partij in Italië op straat leefde, hoe betreurenswaardig ook, is bijgevolg te wijten aan haar passieve houding ten opzichte van de Italiaanse autoriteiten om haar rechten als begunstigde van een internationale beschermingsstatus in Italië te doen gelden. Verzoekende partij toont echter niet aan dat zij bij een terugkeer naar Italië er niet in zal slagen om een huisvesting te bekomen mits zij hiervoor de nodige stappen zou willen zetten. In dit verband dient nog opgemerkt dat verzoekende partij over een sociaal netwerk beschikt waar zij desgevallend beroep op kan doen. Zij verklaarde immers dat zij de financiële middelen bijeen heeft kunnen krijgen, dankzij familie en een broer die zich in Europa bevindt, om van Italië naar België te reizen (NPO, p. 8). Bovendien wordt in de bijgebrachte landeninformatie uitdrukkelijk aangegeven dat het ministerie van Binnenlandse Zaken al in 2015 een circulaire uitgebracht heeft, waarin wordt opgemerkt dat de wet niet vereist dat personen met internationale bescherming een certificaat van geregistreerd adres moeten toevoegen bij de aanvraag voor de afgifte of verlenging van een verblijfsvergunning. In plaats daarvan wordt een verklaring van de persoon met betrekking tot hun woonplaats als voldoende beschouwd. Tegelijkertijd verduidelijkt het ministerie dat fictieve/virtuele verblijfplaatsen moeten worden aanvaard als bewijs van de woonplaats wanneer de Questura het om veiligheidsredenen nodig acht om kennis te hebben van de woonplaats van personen die internationale bescherming genieten. Op 25 juni 2019 aanvaardde de burgerlijke rechtbank van Rome het dringende beroep van een Afghaanse begunstigde van subsidiaire bescherming, wiens verzoek tot verlenging van de verblijfsvergunning door de Questura van Rome was afgewezen wegens het ontbreken van een echt bewijs van woonplaats, aangezien de aanvrager bij zijn verlengingsverzoek een virtueel bewijs van woonplaats had gevoegd, en de onmiddellijke afgifte van de verblijfsvergunning gelastte (AIDA, Country Report: Italy-update 2022, mei 2023, p.2016).

Wat betreft verzoekende partij haar betoog ter terechtzitting dat zij in Italië medische zorgen nodig had die er niet waren verwijst de Raad naar haar eigen verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waarbij ze verklaarde nooit eerder nood gehad te hebben aan een psychologische of medische behandeling (NPO, p. 9). Verzoekende partij haar opmerking ter terechtzitting dat zij de tanden verloren heeft en aan eczeem lijdt, heeft louter en alleen betrekking op haar situatie in België, doch niet op die in Italië waar zij internationale bescherming geniet. Het is dan ook allerminst van aard een ander licht te werpen op voormelde beschikking. Hoe dan ook blijft verzoekende partij in gebreke om *in concreto* aan te tonen dat zij geen toegang had tot de medische zorgen in Italië.

6. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Italië reeds werd toegekend.

Het vermoeden dat verzoekende partij haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij verhinderen.

7. Aangezien aan verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië die als toereikend wordt beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan de verzoekende partij toegekende bescherming in Italië effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij blijft op dit punt in gebreke.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS